

ma" s gđom Jadrankom Slobodanac, predstavljanje knjige obogati svojim pjesmama. Rado sam pristao i bio zaista ugodno obradovan. Vlado i Jadranka došli su i u Varaždin i u Osijek (16. studenoga 1999.). Bilo mi je drago opet se susresti s Vladom, a osobito slušati njegovo pjevanje i sviranje. Ostao je vjeran sebi. Stvorio je prelijepje duhovne pjesme. Posebno su me dirnule pjesme "Razgovor s Magdalenom", "Izgubljen sin" i "Molitva uz more". Vlado i Jadranka otpjevali su i jednu ili dvije krajevne narodne pjesme. Zahvalio sam, doista oduševljen, sastavu "Anima", a posebno Vladi. Krajem ožujka 2001. dobio sam pozivnicu na obilježavanje 25. obljetnice glazbenog stvaralaštva Vlade Dolenca. Bio mi je to drag poziv te sam se rado odazvao. Bilo je to 2. travnja 2001. u Zagrebu, u Europskom domu na Trgu bana Josipa Jelačića. I Vladi je bilo drago što sam došao. Govorili su o njegovom glazbenom stvaralaštvu biranim riječima. Govorio je, ali i zapjevao i zasvirao njegov prijatelj i uzor Ivica Percl. Na kraju su koncert Vladinih pjesama izveli sam Vlado i Jadranka. Vlado je svirao, kao i uvijek, na gitari. Na odlasku sam dobio, uz srdačni pozdrav, i CD "Kralju svemira". Često ga slušam. Evo, i sada dok ovo pišem, stavio sam ga u kompjutor i slušam baš Vladine stihove kako ih on sam pjeva: "Obala me divna čeka, na njoj ja ću stati, jedna ruka, silna ruka vječnost će mi dati." I onda - grom iz vedra neba. Nazvao me Štef Juranić i javio mi da je naš Vlado umro! "Bože, kako to, pa vidjeli smo se prije ljeta. Bio je, činilo se, dobro..." Baš sam se vraćao s odmora za Veliku Gospu u Zagreb. "Doći ću u Koprivničke Brege, da, hoću", rekoh Štefu. I drugi dan nakon Velike Gospe dovezao sam se u Koprivničke Brege. Zakasnio sam jer nisam mogao naći mjesto. Bio sam prvi puta tu. Sprovod je baš počeo. Mjesno groblje bilo je prepuno. Puno svećenika, a sprovod vodi varaždinski biskup mons. Marko Culej. Pridružio sam se, nakon molitvi, povorci. Kao da i nisu tužili sprovodnici, kao da je i taj vrući kolovoški dan odzvanjala pjesma. To sam rekao i na misi u župnoj crkvi. Misu je predvodio biskup Marko, a ja sam izrekao homiliju. "Kako neobično i zadržavajuće!" rekao sam. "Naš je Vlado svoj život pretvorio u pjesmu. I danas smo se od njega oprostili u rodnoj župi koja baš na ovaj dan proslavlja svoje župno proštenje, blagdan svetog Roka. Dolazeći u mjesto već izdaljega, vidi se da Koprivnički Bregi slave. Sve je okićeno, župni je god. I Vlado se spremao za nj. Ne samo tako da je još prekjucher vježbao sa župnim zborom blagdanske pjesme, nego i tako što je u svom srcu njegovao pjesmu kao molitvu Bogu. S pjesmom se danas i ova njegova župa oprašta od njega. A on neka pjeva i svira svome Bogu i Spasitelju pjesmu novu, za navijeke, u vječnosti."

Stjepan BIĆAN

26. KOLOVOZA 2001.

*D*ragi prijatelju. Vijest o Tvojim smrti zatekla me na otoku Čiovu kod Trogira. Nazvao me Tvoj sin Stjepan. Osjetil sam: lecnula se Drava. Hrastovi u Bregovskom šlaugu su na trenutak povili listove, izgubili sjaj. More je postalo MRTVO MORE. Svom snagom se zaljuljalo. Ostao je samo jedan val, uzdignut iznad svih, val koji je označio naše prijateljstvo.

Podravina je izgubila zaljubljenika. No, samo u fizičkom smislu. U duhovnom, ostao si kao gordi jab-

lan, onako lijep kako slika majstor Ivan Andrašić. Tvoje pjesme tekle su izravno u skrovita mjesta naših duša i danas ih čujemo i pjevamo. Dragi Vlado, nama treba Tvoja pjesma, nama trebaš Ti, kak i mati svome sinu, sonce zemljici. Darovao si cijelog sebe pjesmi, a pjesme svima, velikima i malima. Duo Anima je postao institucija i suvereno vladao publikom željnom duhovne glazbe. Uvježbavao si male zborove Hlebina, tvojih Bregi, Močila i mnoge crkvene i svjetovne zborove. Tvoji Bregovci i svi Tvoji prijatelji znali su da si lavljom snagom darivao ljepotu ljudima. Dolazio si na svaki poziv gdje je trebalo i nisi mario za materijalna dobra, a danas su to rijetki primjeri. Danas bismo svi mi željeli da ulica u Koprivnici, Zagrebu i Tvojim rodnim Bregima dobije Tvoje ime, a mi se obavezujemo da ćemo podići spomen ploču na Tvojroj rodnoj kući kako bi se ostvario stih "tko na tvrdoj stijeni svoju povijest piše, tom ne može nitko prošlost da izbriše..."

Sjećam se, svečanu svetu misu u Močilama predvodio je velečasni Leonard Markač, Tvoj Lenči. Pro-povijed za pamćenje. Misa kao u predvorju raja. Nekoliko simbola lava i napisano slovima "lav". Os-jetio je velečasni Markač što je lav. Lav je, natrag čitano, val. Brzina vala i snaga lava u Tebi su stvo-rili energiju koju si nesebično potrošio na ljude. Prebrzo si, galovićevski, otišao, prebrzo. Prefletno. Išao si stazom poput Isusa i sve si dao ljudima. Životu si se radovao za opće dobro. Bog će dobrotu dobrotom vratiti Tvojim najbližima, vjeruj mi. Sve si dao za opće dobro... Nama koji smo ostali i tu-gujemo za Tobom, ostaje obveza navratiti kod Tvojih najbližih i pomoći im materijalno i moralno. Nema dvojbe da u Koprivnici i Zagrebu treba organizirati koncert čiji će prihod pomoći Tvojroj obi-telji da prebrodi sve životne teškoće i da svi mi stanemo uz rame Tvojroj djeci i da bar nadomjesti-mo dio onoga što su s Tobom izgubili. Za njih je još uvijek tamno i samo vjera može utješiti i njih i nas. Naš Bog je Bog živih i u toj praisitini leži nada da ćemo Te čuvati u živoj uspomeni. Nećemo vjerovati da Te nema. Odzvanjat će Tvoje pjesme i svjedočiti da si s nama i u našim dušama i u ži-vom sjećanju. Ti si u svom stvaralaštvu bio i pjesnik i glazbenik i dirigent, a poglavito skladatelj. Nit-ko nije ljepše od Tebe u Hrvatskoj prepjevao pjesme, a Tvoja ljubav prema Franu Galoviću ostaje kao oltar sjećanja jer si dolazio u njegov Peteranec i na njegov grob i pjevao njegove pjesme, a kad bi se sad udružio s Franom u nebeskim visinama, mi ćemo znati pamtiti i vas dvojicu kao vrhove Podravine i diviti se i čuvati uspomenu na način da ćemo pjevati i recitirati pjesme i da ćemo nastavi-ti onim što si Ti započeo: slaviti i doprinositi razvoju hrvatske kulture. Tvojih četvrt stoljeća umjet-ničkog rada u okvirima glazbe zaslužuje iskreno poštovanje i divljenje. Podravina i Hrvatska ti je zah-valna. Za svaki stih Tvoj, za svaku Tvoju notu, od sveg srca Ti hvala.

Dobri ljudi upili su Tvoje pjesme i zapamtili ih, a Tvoji Bregovci su Tvoju pjesmu prihvatili kao svo-ju himnu što se samo rijetkima događa. Tvoje djelo dokazuje da Europa ima što učiti od nas Hrva-ta. Sretni smo što smo Te imali i živjet ćeš vječno u svojim pjesmama i našim sjećanjima. Val i lav sje-dinjeni u Tebi na stazi stvaranja, brzine i snage, ostavili su tu utrtu stazu nekim novim klincima koji će Te slijediti. To su ti mališani koje si naučio prvim notama i omogućio da uz njihove učitelje nas-tupe i jamče i svjedoče da Tvoj život nije bio uzalud. Tko u kajdanki svoje note zapiše, tom ne mo-že nitko sjećanja izbrisati, kako pjeva Dražen Žanko. U ovom trenutku ostaje nam samo nada i mo-litva. Koliko puta si zajedno s JADRANKOM otpjevao Pozdravljenje:

"Ta molitva zabljenih zvonov
Starinska to je duša, soza mraka
Pesma zvezdi, senja ti bregov,
Njo razme ovde cvet i trava saka.

Ta molitva je nebeski dar,
I zvoni dalko, dok zvone srebrni,
Vidim; Angel spušča se čuvar
I moji poti neso više crni."

Kao lijek će nam služiti će stihovi posvećeni majci Hrvatskoj i Tvojim majci, Stjepanu i Tini, stihovi Ivana Picera "Rasti tu". Ti si svoje mladice ostavio. Tužni su roditelji koji će u uspomeni Tebi pružiti snagu i mogućnost dotoka životnih sokova. I kaj još reći, od svojih svih prijatelja i Tvojih najbližih, nego stih Frana Galovića;

"Ja tebe dajem ove pesme moje
to najlepší je i jedini dar
kaj znam i morem dati primli bar
to zadnje cvetje domovine svoje"

Ispred kleti Tvoje brat ćemo cvetje za te. Hvala Ivici Perclu na uglazbljenoj pjesmi MOJEMU OCU, hvala svima koji danas prijateljski i s tugom u srcu dolaze u naše i Tvoje BREGE. Moramo često otići k Tvojim Bregima i nabrati cvetje za Te, do vijeka dok nas bude i dok bude dječaka i djevojčica koje si naučio pjevati, a koje ćemo svesrdno zamoliti da to učine i poslije nas. To je jedino jamstvo da Te nećemo zaboraviti, a stih Luke Botića na vrhu Marjana kraj Splita svjedoči ono što si htio i želio: "I u grobu raspršeni prašak za popevku razigrat se hoće".

Tome bi trebalo dodati da su Tvoje popevke bile uvijek očekivanje mira, hrvatske sloge i slobode. Danas počivaš mirno u svojim BREGIMA i neka Ti povjetarac Bilogore donese miran počinak. Eto, Tvojim obitelji i mi upućujemo molitve. Ti si pjevao i ocu i majci, a danas Tvoj sin Stjepan i kćerka Tina pjevaju svom ocu kroz stihove Frana Galovića i usta Ivica Percla. Ostatak će praznina u Bregima na Dane zelja i naše veselje će biti umanjeno za Tebe i Tvoje djelo. Na kraju ne vjerujemo da Te nema. Odzvanjaju Tvoje pjesme i odzvanjat će dok bude Tvojih prijatelja, Podravine i Hrvatske.

Maja GJEREK LOVREKOVIĆ

Društvo hrvatskih književnika

NEUGLAZBLJENA PJESMA I PISMO

Još uvijek sam tužna zato što sam morala napisati ovu pjesmu, što me ona sama prisilila da je napišem, i što pišem i ovaj tekst, sada. Jer, odlazak prijatelja nije nešto što se može preboljeti, već više nalikuje neprestanom odgađanju radosti do ponovnog, nebeskog susreta. Daj Bože, da takav i bude, nebeski radostan. Ta vjera mi daje snage da nastavim. I da se sjećam naših zajedničkih nastupa po knjižnicama i crkvama, i putovanja do tamo, prožetih dugim razgovorima. Jadranka, ti i ja u nekom automobilu, na nekoj cesti, dok sipi srebro mjesečine ili snijega, po tko zna koji put razgovaramo o poeziji i glazbi, našim obiteljima i vjeri ili budućoj suradnji. Programi su nam se zvali "Večer za nježnost" i vjerujem da ih je publika tako doživljavala, nježno. I vaše glasove, ujedinjene pjesmom i tvojom nadahnutom glazbom, i moje stihove, koje sam, usprkos tremi, nastojala što bolje pročitati. "Duo Anima" i Maja. Dvije duše, i još jedna. Šalili smo se da bismo se slobodno mogli zvati i "Trio Anonimus" kad nastupamo zajedno. Nagovarao si me da snimim audio kazetu na kojoj bih uz tihu